

ગૌરાધૃનો સાધુ

૮૯૨૮

લેખક:—

•કાનૈયાલાલ કલપતરામ દવિ•

પ્રકાશકના બે બોલ

આટલા ન્હાના પુસ્તકને પસ્તાવતાની જરૂર શી હોય ? તોપણ નિયમ પ્રમાણે બે બોલ લખવા અસ્થાને નહિ ગણાય.

સ્વર્ગનાં પુસ્તકો લખનાર સ્વ વેદ અમૃતલાલ સુંદરજી પઠી ચારનું નામ ગુજરાત-કાઠીયાવાડમાં જણીતું છે; તેમના જીવન વિઠુંમાં પણ પ્રેરિ વિગતવાળું સ્નેહલાવ પૂર્ણ અને હૃદયના ઉન્નયન છલકાતું “સૌરાષ્ટ્રના સાધુ” એ નામનું એક કાવ્ય સ્વ. ના પર સ્નેહી મિત્ર રા. ન્હાનાલાલ દક્ષપતરામ દવિએ રચેલું છે; તેના પુસ્તક આકારમાં થોડી પ્રતો છપાવી સ્વ. પઠીયારની સંવત્સરી નિમિત્તે લોકોમાં ફેલાવાય તો સારું એમ ધારી અમે તે પ્રસિદ્ધ કર્યું છે. આશા છે કે વાચકો તેનો રૂઠે ઉપયોગ કરશે.

પઠીયારના પુણ્ય તીથિ

અષાઢ વદી ૫

સં. ૧૯૭૧

}

પ્રકાશક

આ પુસ્તક અમદાવાદમાં-શ્રી પ્રગલ્ભિતાર્થ મુદ્રણમાં પટેલ ડાહ્યાભાઈ દક્ષપતરામે છાપ્યું અને વેણીશંકર વહાલજી પઠીયારે (સુ. એન.વાડ, કાઠીયાવાડ) પ્રસિદ્ધ કર્યું.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૪૮૨૮ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ સો' ૨૧૬૫ નો ૨૧૫૩

વિષય ૨-૧૪

“મેં ને ભોગવ્યું તે હું કમયો, ને બચાવ્યું તે મેં બોયું અને મેં ને દાન કર્યું તે મ્હારી પાસે છે.”

“સ્વર્ગે એટલે મહાત્માઓ કમુલ રાખે તેવું ક્રિયામાં હિંમી બતાવું સુખ, સ્વર્ગે એટલે અંતરાત્માને નૃત્તિ થાય તેવી સ્થિતિમાં રહેવું તે, અને સ્વર્ગે એટલે પ્રભુમય હૃદય તથા પ્રભુ પોતે.” આવી મ્હારા સ્વર્ગે શબ્દનો અર્થ છે. સ્વ. નો મહાત્મા.”

સદ્ગત વૈદ્ય અમૃતલાલ મુંદરજી પઢીયાર.

જન્મ, ચૈત્ર સુદર, સં. ૧૯૨૬.

મરણ: અષાઢ વદ ૫, સં. ૧૯૭૫.

સૌરાષ્ટ્રનો સાધુ.

રચનાર:

જ્ઞાનાલાલ દલપતરામ કવિ. એમ. એ.

સૌરાષ્ટ્રીઓ ! સહુ સૂણુએ,
સોરઠ સાધુસતો થતો જાય છે.
ને એ સાધુએ ગયો
સાન્ત તણ અનન્તમાં,
લીલા તણ અક્ષરમાં.
એ ગયો અવનીમાંથી ઉપર,
જે ચાલ્યે જ જાય છે એમની એમ
જગતની આ ઘટમાળ.

શુંમાળાં ગિરનારનાં શિખરો
હવે સૂનાં સરિખડાં છે.
એ મુગટોમાં મણિઓ નથી.
ત્હેની પ્રિય ટેકરીઓને ખોળે
તે પોદ્યો મૃત્યુસમાધિમાં;
ત્હેના પ્રિય સાગરજલમાં
કરી ત્હેની દેહભસ્મ.

મ્હારે તો હતી
ચંદર વર્ષની પિછાન એ સાધુજની,

પણુ તે પંદર તિથિઓના જેવી.
 દિને દિને ઔર ઉધડતી
 એ અમૃતની ચન્દ્રકલા.
 પૂર્ણિમા પ્રકાશી એ સુધાકરની,
 ને કૃષ્ણપક્ષ બેઠો પછી.

અમે એને બાવાજી કહેતા.
 એની કૂંકથી દુઃખ શીટતા,
 એના અડકવાથી રોગ મટતા.
 સ્વમિદાનન્દના એના જ્યધ્વનિ હતા.
 એમનો શંખનાદ ગજવતો તે આવતો,
 ઉમંગ ને ઉત્સાહના ખાલા પાતો,
 આણેલા અવનવ આદેશ સુણાવતો,
 ને સર્વસ્વ મૂકી ભાગતો.
 રોક્યો કદી એ રોકાયો નથી
 છેલ્લી ઘડી સુધી તે.
 એ તો બચનો ભાગેડુ હતો.

વડિલે લગનનાં મુહૂર્ત લીધાં,
 તો જઈ બેઠો ગંગાને કાંઠે,
 કાશીવિશ્વેશ્વરના વિશ્વવિખ્યાત ચોકમાં.
 ઘાટના સંન્યાસીઓ કનેથી
 સંન્યાસની ભાંગ પીધી,
 ને ભરી લીધાં અંગોમાં ગંગોદક.
 ઘેર પિતાનાં દાશરથી મૃત્યુ થયાં.

એમ લીધી જીવનભરની
એક બ્રહ્મચારીએ બ્રહ્મચર્યદીક્ષા.

તહેના જોખનપૂરને મોઢા હતા
મહાજનમ્હોડવી લક્ષ્મીના ચે દાસ.
ભામિનીઓથી બડકેલો તે
અખળાને બલાખાતું બાખતો,
પણ સૌન્દર્યનો હતો પરમ પૂજારી.
સંસારમાં સ્વર્ગની સુન્દરીઓ
અવતારવાના એના હતા કોડ.
રસિકવર માધવરાયજીનો પ્રતિહાર
હતો તે રસનો ધાયલ રસિયો.

નિરન્તરનો નિસ્વાદુ તે
ભોજનની કવિતાઓ કલ્પતો,
અજ્ય વાનીઓના કાવ્યો રચતો.
તે વનચર હતો;
વનવનની વનસ્પતિઓમાં
તે ફરતો ને ચરતો,
ને ઉગતી ઔષધીઓ આરોગતો.
એ તો પરિવ્રાજક હતો
અનન્તઆયુષી આર્યાવર્તનો.

તીર્થજલના કો ધાટ,
શિખર શિખરનાં કો મન્દિર,

ગુપ્તાઓ કે ગિરિમાલાઓઃ
 એને એકે અનુયા ન હતા.
 કાશ્મીરની કમનીય સરોવરકુંજે,
 બદ્રીકેદાર ને અમરનાથના
 ખરફના રણપગથાર,
 સિન્ધુ બ્રહ્મપુત્રા ને ધરાવતી,
 ગંગા ગોદાવરી કે કાવેરી,
 ધનુષ્યકોટી ને સાગરસેતુ,
 કાંચનગંગા ને ધવલગિરિઃ
 તે સર્વેના સનાતનત્વમાં
 કરતો હતો પરમ દર્શન
 ગુજરાતનો એ પરિવાજક.

એને એકજ મોહ હતો,
 એની જન્મભૂમિનો ને 'જી' નો
 ચોરવાડની ચારુ વાટિકા કીધી એણે.
 અણુછતાને છતું કીધું
 ગુજરાતની ગૃહકુંજેમાં.

વતનને નામે રડતો તે લોકસભાઓમાં.
 એ દેહનો તે આદ્રમા હતો,
 એ પ્રાણુની તે પ્રેરણા હતો.
 સદ્ભાવ ને સત્કર્મના આંખા
 વાવી ઉછરેલા હતા તેમાં.

તીર્યોના તીર્થ પરિમલ લાવી લાવી
 પમરાવી હતી પરાગવન્તી
 સૌરાષ્ટ્રના સાગરતીરની ચારુ વાટિકા.

ધરધરમાં ને ઉરઉરમાં ભર્યા હતા
 એ પુણ્યધામોના પુણ્યભાવ.
 ને પીધાં હતાં પ્રકૃતિમાતનાં ધાત્રણ
 એ કુદરતના બાલકે એ બહુમૂલ્યાં.
 વડાવનનું ગુણગાંભીર્ય,
 નાગરવેલની સુકુમારતા,
 કદળીવનના સૌન્દર્યસોહામ,
 સહકારમાલાની પરોપકારિતા,
 જુંડમાંનાં સાહસિક પૃથ્વીપર્ચટન,
 ચોરવાડને ઘેરી પડેલી
 અર્ધચન્દ્રાકાર લીલોતરીની ટેકરીઓનાં
 નિરન્તરનાં હરિયાળાં હાસ્ય;
 મીઠી વાવોનાં અખૂટ ઝરણ;
 એવી હતી તેની એ આત્મવિભૂતિઓ.

મનનો તે હતો મહારાજાધિરાજ,
 ભક્તતાધીન બૂધર જોવો
 મિત્રોની મૈત્રીનો તે હતો મોળો.
 કવિના અખાડાનો
 તે પાટજોગી હતો.
 માણેકને કહેતો રત્નોમાં રત્નરાણી.

ભક્તિ કર્મ ને જ્ઞાનમૂર્તિ સમોવડું.
 રહેતું યે હતું ત્રિપુટિમંડલ.
 ભજનની કેકાવલિ લલકારતો,
 યનગન પ્રભુવૃત્તે નાયતો,
 ઉરમાં દેવહિંડોલ ડોલાવતો,
 આત્મામાં બ્રહ્મભરતી જભરાવતો
 ઐ ખાખી ભક્તરાજ મોહનદાસજી:
 ગરિએને સાહિત્યજલ પાતો,
 કર્મગંગામાં ડૂબકાં ખાતો-તરતો,
 તેજસ્થંભ શો ઉજ્જવલ ને બારખમો,
 મોબી અડગનિશ્ચયી કૂટસ્થ શો
 પરમ કર્મયોગી અખંડાનન્દજી:
 ને જ્ઞાનગમ્ભીરમાં કલ્સોલતો તે.
 હું તો ડોકિયાં કરી જતો,
 જાંખી લેતો, અડધુંક આવતો.
 ઐ તો તારાઓ મહાજલના.
 તૂટ્યો તહેમનો ઐ ત્રિવેણીનો ત્રામડો.
 નરનારાયણી ભજમમંડલિનો
 ઐ હતો ભોગી ભક્તરાજ.
 અજખના ઐ અર્થ ઉકેલતો,
 કૃષ્ણ બંસીના બોલ પારખતો,
 સાગર સાથે વાતો કરતો,
 ચોપાટીને મોહમયી આરે.

પાણુખાણીની પેલી પાર વતનમાં
 ડહા દહેરીના દીપકદ્વને તીર
 શિવમન્દિરની છાયામાં
 ખેસતો અડોલ ને અવ્યય,
 ઝીલતો સાગરના સનાતન સન્દેશ,
 ને સાધતો એમ સાગરસમાધિ.

ગહનતામાં તે નિહાળતો,
 અનક્ષરી લેખ વાંચતો,
 અનાહત શબ્દ સુણતો,
 ને રહેતો એ મસ્તીમાં અલમસ્ત.
 એકદા જગતનો પડદો સળડ્યો,
 ડોલ્યો, ને ઉપડવા લાગ્યો,
 આકાશની ઝાલર સંકેલાશે લાગ્યું
 ગહનતાનાં દર્શન કરાવવાને કાજ
 પાગલતાની ખોની બેખડધારે
 લાગ્યું કે એક પાય હતો,
 ને ખીન્ને હતો અધધર અન્તરીક્ષે
 એ ક્રાંતરના મુખદ્વારમાં પડતો.
 પડદાને ડોલતો થંભાવ્યો,
 દુનિયાના ડાહ્યા રહ્યા યોગીજન,
 જતાં કીધાં સદાનાં
 વિશ્વગહનતાનાં તે ભેદદર્શન.

ઓ જંગમન' લોક ! જોડો,
 આપણે એથી કમાયા કે ખોયું ?
 કાલજંગમને ઉભય આરે
 એના ઉંડા પાયા હતા,
 જૂનાનવાનો તે સેતુ હતો.
 કંઈ કંઈ વિદ્વાનમંડલિને
 સાંકળતી તે મણિસાંકળ હતો.

એક દ્વીપ છે ન્હાનકડો
 નર્મદાના વિશાલ જલપટમાં,
 એની એક પાંખે વેદાભ્યાસી બરકાલ
 ને બીજી પાંખે શુક્રદેવજી વિરાજે છે
 પૃથ્વીની ભ્રમર જેવા ઉતુંગ કિનારે.
 મંગાનાયના અનુભવિયા યોગીન્દ્ર,
 અતલ બ્રહ્મજલના તારા
 બ્રહ્માનન્દજી પાસે દીક્ષા લઈ
 બાસના વનમાં સંચર્યો તે બ્રહ્મચારી.
 નર્મદાના એ વ્યાસોદ્યાનમાં,
 શુક્રદેવજીની છાયાપામરી ઓઢી,
 સંકલ્પ કીધો અઢાર સ્વર્ગ રચવાનો.
 એ ક્ષેત્ર વ્યાસક્ષેત્રની છાયા છે,
 પ્રતિગા એ વ્યાસપ્રતિગાની છાયા રહી.
 એ અભિલાશ અધુરા રહ્યા;
 ગુજરાતના ભાગ્યની એટલી ઉણપ

એની દષ્ટી જ હતી અદ્ભુત,
સ્વર્ગીય નયને તે જગતને જોતો.
આર્ય વિધવાની આરત લેણે સાંભળી,
ને લેમની દુઃખસોહની વિમલતા યે
નિરખી હતી લેની આંખડલીએ.

જમન્નાથપુરિયાઓનો તે જોધો હતો-
પ્રેમ પ્રેમ ને પ્રેમ
હતો લેનો જીવનમન્ત્ર.
પંડિતોના પાંડિત્યધનનો
તે નિર્ધન હતો,
પાણુ અખંડ ઉછળતી
આત્માનુભવની લેની પાતાલગંગા.
સંન્યાસીની સામગ્રી સમા,
બુદ્ધના સૂત્રચતુષ્ટય જેવા,
લેના યે હતા ચાર મહાસૂત્રો.

‘ બંદા ચક્કમ, કે દુનિયા દિવાની ? ’
એમાં તરતી લેની નિરભિમાનતા.
‘ ચોક્કસ દરજ્જે ’
એમાં વસતી લેની સત્યપ્રિયતા.
‘ પોલપોલ ’: એમાં હતાં
લેના અનુભવના દર્શનવિવેક.
‘ ઝાડુસ્તોત્ર ’: એમાં પ્રગટતી

ત્હેની કર્મયોગની કર્તવ્યભાવના.
ત્હેની દિલસુધીના સિંહાસનના
એ ચાર પાવકાં.

નહાનકડા ગુજરાતના ઓ નહાનકડા ખુદ
ત્હારે લોકભાષામાંજ બોધવું હતું :
પંડિતોનો સમાભાષામાં નહિ,
પણ સ્ત્રી બાલકની કુલભાષામાં
ત્હારે લખવા હતા નવસત્યોના નવઅન્યો.
ત્હારી અક્ષરાવલિજ અનોખી,
જાણે અજોયની કે નિગૂઢ લીપી.
તે અલૌકિકમાંજ રમતો,
તે અલૌકિકના દર્શન લૌકિક કરાવતો.

જગતને સ્વર્ગ દાખવતો
સંસારમાં તે સંસારથી પર.
તે અદ્ભુતમાંજ આનન્દતો,
તે અદ્ભુતને અવનીમાં ઉતારતો,
બેદાવલિની ગહન ધટાકુંભેમાં
તે ઉડતો, તે ઉડાવતો.
પરમ યોગનું પ્રથમ પદ,
પ્રાણ વિનિમયના બેદહાર
ઉધડ્યા હતા ત્હેને કાજ.
જગલનો જડીયુદ્ધો,

વૈદક વિજ્ઞાનના અગોચર અખતરા
તે શોધકને સુગમ હતા.

આત્મસત્યોની સીમમાં તે રખડતો,
કે જ્યાં રથૂલની પાળો
અધ્યાત્મજલમાં ભળે છે.
બંસીમાં પ્રભુએ શું ગાયું ?
એ શોધવા મથતો,
મસ્તકવિધાના આછાઅધૂરા સૂચનથી
ભૂત ને ભવિષ્ય ભાખતો.

દ્વિતાની પાંખો ઉપર
ગહનતાના આરાઓમાં
સનાતન ભેદાવગ્નિનાં ગીરમાં
ભમતો હતો અહર ને એકાકી.

પુરાણપ્રસિદ્ધ ઇતિહાસોર્જવળ
સૌરાષ્ટ્ર ભવ્યતાઓની ભૂમિકા છે:
ગભીરાં ગીર ને ગરવો ગિરનાર,
સિંહ સાગર ને સોમનાથ,
ચદુવંશની ને શ્રી કૃષ્ણની ભસ્મ,
લીલી નાધેરની જલભર કુંજો:
એ કાલજૂતી ભવ્યતાઓમાં તું
બટકતો, ભોગવતો, ને ભોગવાવતો.

એમાં સૌમાં ગરુડ ઉડે
એમ તું ઉડતો વિશાળ પંખાળો,
ને ગિરિશિખરે તારા માળા હતા.

ને એમ જ

રહેવું હતું ને તારે ?
વાયુની લહરીની પેઠે છુટા,
ને વ્યોમ વીજળીની પેઠે નિર્જન્ધ ?
ગગનમાહે મેઘખંડ કે વિચરે,
પૃથ્વીપરના ગગન પડછાયા સમા
મહાસાગરે કે મહામોજ
ધેરું ધેરું ધૂધવતો ધૂમે,
એમ તારે યે ધૂમવું હતું જગતમાં.

લગ્નનાં યે રસબન્ધન
ત્હેં ન સ્વીકાર્યા જીવન ભરમાં,
પરમાર્થના કેલોલોક્ષેવાના યે
વ્રતબન્ધન ન લીધાં કદી પણ.
છેવટે દેહ બન્ધે ત્યાગ્યો
તારા નિબન્ધ આત્માએ.

ઉડી ગયો આકાશના પડદા પાછળ,
અનન્તની વનધટાઓમાં અદૃશ્ય.
નિર્જન્ધને પ્રેમના મન્ધે નવ હોય ?
કહે છે ને સહુ કે

મેમ તો પ્રભુતા છે ?
 ને કાલનાં ત્હારાં તેજ વધામણાં !
 સૂર્યલોકમાંથી ત્હારા તેજ નમસ્કાર !

ત્હારા દ્વાદશાની સ્થાંજ હતી,
 અમે મહાસાગરને આરે હતા,
 તુજ સ્મરણેને સંભારતા હતા
 ધણાએ ત્હારે અણુદીઠેલું દીઠું.
 વ્યોમ ભરી ખાંધ્યો હતો મેધચન્દ્રવો,
 તેજના ગલ સરિખડો
 સંતાપેલો હતો માર્તંડ મેધ પટલમાં.
 બજતી હતી ઘેરી ઘેરી
 સાગરની સનાતન કરતાલ
 અમ્બોધિની રૂપેરી ફેનિત્રાડીનારી શિનાય
 જલ પગથાર ગગનપાટને અન્તરીક્ષ
 કૃષ્ણરંગી હતાં મેધશ્યામ.

દૂર દૂર મીત્ર સાગરને સીમાડે,
 લહરતી હતી તેજ ભૂમિકા,
 રૂપાની વાડીએ સરિખડી.
 તેજ કુંજેની કુંપળરખા સમી
 ફરકતી હતી જલોર્મિની પાંદડીએ ત્યહાં.
 સાનન્દ્યશ્રી અમે સૌ એને
 અનિમિષ નેને નિરખી રહ્યા

જાણે આંખલડીના આમન્ત્રણનો ઉત્તર હોય,
 જાણે અમારી આશાના આગમન હોય,
 જાણે હિમાદ્રિના હિંમ પમથારમાંથી
 મંગોદકની સહસ્ત્રધારા વરસતી હોય:
 વાદળ છાંયડીના વહતા પૂરની પેડે
 જગત સીમાન્તેથી વહી આવ્યો
 તે તેજ ભૂમીકાનો પૂર પ્રવાહ,
 ને શામળા સાગર જલ ઉપર
 સરિતાના રજતપટ સમોવડો
 વિશાળ તેજપાટ પાડ્યો
 મેઘાડમ્બરે યે કોર સંકોરી ધડીક,
 ને એ ભર્ગનાં દર્શન કરાવ્યાં લગીર
 કે જેને જગજ્ઞનો પૂજે છે
 જગતના જન્મકાળથી
 એમને વધારી વહી ગઇ
 તે તેજગંગાની ઉજાગતી છોળ.

જાણે મૃત્યુએ પળેક પડદો ડિપાડ્યો,
 જાણેક જરીક ત્હાં પોપત્તું ઉધડ્યું,
 ને ત્હારી તેજ મીટના એક ઝટકાએ
 વધાવ્યા, તેજ સ્નાન કરાવ્યા.
 એમ લાગ્યું કે અવનીમાંના અમને કે
 ત્હારા આત્માતત્ત્વે દર્શન દીધાં જાણે
 એ સૂર્ય લોકના તેજ કોનારેથી.

પણ પૃથ્વીવાસીનાં પુણ્યોદય
 અનિત્ય જ છે હમેશનાં:
 પાંખીની ઉડતી પાંખના મલકારા જા.
 તે સિધાવ્યો સાધુવર
 મનુષ્યમાંથી દેવમંડિલમાં,
 અનિત્યમાંથી નિત્યધામમાં,
 જગતમાંથી જગન્નાથમાં,
 માયામાંથી પરબ્રહ્મમાં.

યોગીઓની યોગ ગુણો
 ખાલી-ખાલી શી છે ઉજ્જમની ઉપર,
 ગગન ગદર શા ગરુડના માળા
 સૂના-સૂના છે ફહેરીઓ સમા,
 ફૂટેલા કાનની બખોલો જેવા.
 સિંહની બોડમાં બહારવટિયા
 બરાય છે ને મરાય છે.

મહાત્માઓ નથી એ વનમહેલોમાં.
 સૌરાષ્ટ્રીઓ ! સૌ સુણુને
 મનુકુલનો આ મહા પેકાર,
 ઉંડું ઉંડું અન્તરમાં આલોચને:
 મધ ગ્રીષ્મમાં ગીરનાર દૂઝતો ન્હોતો.
 ફૂટેલા લોચનો સરિખડા
 જલકુડો જલખાલી હતા,

પૃથ્વીના સૂકાએલા સ્તન સમા
 શિખરોની હૃદયસેરો ન્હોતી વહતી,
 વહકી ગધ હતી ગિરનારની કામધેનુ.
 ગિરિવાસીઓ ગિરિ ઉપર
 પાણી તલેટીમાંથી ચહડાવતા.
 સૌરાષ્ટ્રીઓ! શિખરો સૂકાય છે,
 ગૌમુખી ગંગાનાં બહેણુ તૂટ્યાં છે.
 દેવશિખરો સુનાં સમાં છે,
 મન્દિરોમાં મહાત્માઓ નથી.
 સોરઠ સાધુ સુનો થતો જાય છે.

ને એ અમૃત મોરલો યે
 ઉડી બેઠો અનન્તને આંખલિયે
 એની ઘેરી મધુરી કેકા ટહુકી
 એ જીવનપુરાણે સમાપ્ત થયું.
 ચાર વાટિકાનો ચારતમ
 સિધાબ્યો તે સૌરાષ્ટ્રનો સાધુરાજ
 અહાલેક ઉચ્ચારતો અલખની મહીઓમાં.

૩૦ મી જુલાઇ ૧૯૧૬ઃ -
 ત્રયોદશીની વહેતી તિથિએ.

લોકપ્રિય થએલાં સ્વર્ગનાં પુસ્તકો:—

લક્ષિત-ગ્રામ-પ્રભુ પ્રેમનાં
દષ્ટાંતોવાળા:—

સ્વર્ગનું વિમાન

રહેલા ૩૨૫ દાખલા, તેજસ્વી
મજન ૫૬ સાથે. પૃષ્ઠ ૩૬૦ રૂ. એક.

સ્વર્ગની કુંચી.

મજન ૫૬ સાથે ૨૧૦ દાખલા.
પૃષ્ઠ ૫૫૦. કિ. રૂ. એક

સ્વર્ગનો ખજાનો

મક્તિનાર્ગીની ત્રીજી ચોપડી જેવું
ઉત્તમ. ૧૨૫ દાખલા રૂ. એક.

સ્વર્ગનાં રત્નો

ઉંડાણ ખુલાસાવાળા ૧૦૧ દા-
ખલા, પૃષ્ઠ ૩૮૪. રૂ. એક.

સ્વર્ગની સડક તથા

સ્વર્ગનો આનંદ.

એ એ ખુલાસ થયા છે.

જમાનાને અનુસરતા ઉત્તમ
બોધક વિચારોનાં:—

સંસારમાં સ્વર્ગ

સ્વર્ગ અનુભવવાનો સાચો માર્ગ
મતાવનાર. પૃષ્ઠ ૪૫૦ કિ. રૂ. દોઢ

સ્વર્ગની સીડી

ગીતાના મહાન સિદ્ધાંતો સમ-
જાવનાર. પૃષ્ઠ ૪૧૦ રૂ. દોઢ.

સ્વર્ગની સુંદરીઓ

ખાસ સ્ત્રી ઉપયોગી ઉત્તમ દષ્ટાં-
તોવાળું. પૃષ્ઠ ૫૦૦ રૂ. દોઢ

સાચું સ્વર્ગ

જીંદગીનો હેતુ સમજાવીને આગળ
વધારનાર. પૃષ્ઠ ૬૨૫ રૂ. દોઢ

ભુવાની જાળવવાના ઉપાયો

પૃષ્ઠ. ૩૭૨ કિ. રૂ. દોઢ.

સ્ત્રીઓનું સ્વર્ગ.

હાલ ખુલાસ થયું છે.

પ્રેમ પ્રેમ ને પ્રેમ.

ખાસ વાંચવા લાયક કિ. રૂ. એક

દરેક પુસ્તક પાંચ પૂઠાંનું હોઈ ત્રણથી ચાર સોનેરી નામવાળું છે.

દરેકનું પોસ્ટેજ ગ્રુદ મળવાનું મુખ્ય ઠેકાણું:—

અમૃતલાલ સુંદરજી પઢીયાર-હાથીખીદીગ, મુમ્બઈ નં.

વિચાર રત્નો.

“ મેં જે ભોગવ્યું તે હું કમાવે, જે બચાવ્યું તે મેં ખાવું
અને મેં જે દાન કર્યું તે મારી પાસે છે. ”

x x x x x

“ સ્વર્ગ એટલે મહાત્માઓ. કબુલ રાખે તેવું હંયામા હિંચો
જાતવું સુખ, સ્વર્ગ એટલે અંતરાત્માને તૃપ્તિ થામ તેવી સ્થિતિમાં
રહેવું તે, અને સ્વર્ગ એટલે પ્રભુમય જીવન તથા પ્રભુ પોતે. ”

x x x x x

“ પ્રેમ એ સ્વર્ગનું રત્ન છે; જ્ઞાન સ્વર્ગનું રત્ન છે; કર્તવ્ય એ
સ્વર્ગનું રત્ન છે; બાતબાવ એ સ્વર્ગનું રત્ન છે; વખત એ સ્વર્ગનું
રત્ન છે; સ્વચ્છારંજન એ સ્વર્ગનું રત્ન છે; સાત્યધર્મ એ સ્વર્ગનું રત્ન છે
અને મહાત્માઓના જીવનમાં જીવતા શીખવું એ સ્વર્ગનું રત્ન છે. ”

* * * * *

“ યુએચ્છા રાખવી, સારી વર્તણૂક રાખવી, હંચ હેતુઓથી કામ
કરવું અને પોતાના અંધુઓની તથા દેશની સેવામાં રોકાયેલા રહેવું
એ સ્વર્ગની સીડીનું રહેલામાં રહેવું, પહેલામાં પહેવું અને છેલ્લામાં
છેલ્લું પગથીયું છે. ”

સ્વ. પદીયાર.

